

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. v právní věci žalobce: **Telefónica Czech Republic, a.s.**, se sídlem Praha 4 - Michle, Za Brumlovkou 266/2, zastoupeného JUDr. Karlem Muzikářem, advokátem se sídlem Praha 1, Křižovnické nám. 193/2, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 1. 2013, č. j. 62 A 102/2012 - 114,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), jímž krajský soud zamítl žalobu stěžovatele proti nezákonnému zásahu žalovaného.

[2] Ze soudního a správního spisu kasační soud zjistil, že žalovaný vede se stěžovatelem pod sp. zn. S109/2011/DP správní řízení pro podezření ze zneužití dominantního postavení ve formě stlačování marží na trhu přístupu k sítí Internet prostřednictvím širokopásmových technologií xDSL (ADSL). Stěžovatel má zároveň postavení žalovaného v řízeních vedených před Městským soudem v Praze (dále jen „městský soud“), sp. zn. 41

Cm 13/2011 a 15 Cm 56/2012 o žalobách společností VOLNÝ, a.s. a České Radiokomunikace a.s. na zaplacení náhrady škody z důvodu tvrzeného stlačování marží na trhu širokopásmového přístupu k internetu. Obě zmíněna civilní řízení po právní i skutkové stránce souvisí se správním řízením vedeným žalovaným pod sp. zn. S109/2011/DP.

[3] Stěžovatel spatřuje nezákonný zásah žalovaného v přípisu ze dne 17. 10. 2012, č. j. ÚOHS-19409/2012/830/JNo (dále jen „přípis“), v němž žalovaný nabídl městskému soudu, že může využít jeho odborných znalostí v oblasti soutěžního práva a požádat jej o odborné vyjádření podle § 127 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), a dále že může požádat o odborné stanovisko Evropskou komisi podle čl. 15 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 (Úř. věst. L 1, 4. 1. 2003, s. 1 - 25; právní předpisy Evropské unie a další související dokumenty jsou dostupné na internetové adrese eur-lex.europa.eu).

[4] Stěžovatel v žalobě proti zásahu žalovaného požadoval, aby krajský soud vydal rozsudek, kterým by rozhodl, že přípisem bylo ze strany žalovaného nezákonně zasazeno do jeho práv, a aby žalovanému uložil povinnost zdržet se zpracování odborných vyjádření podle § 127 o. s. ř. týkajících se otázek, které jsou předmětem správního řízení vedeného pod sp. zn. S109/2011/DP.

[5] Nezákonný zásah podle stěžovatele spočívá v tom, že žalovaný přípisem z vlastní iniciativy nabídl městskému soudu svoji aktivní součinnost v podobě vytváření důkazních prostředků pro obě soudní řízení, ve kterých má stěžovatel postavení strany žalované. Nezákonnost takového postupu dovozuje stěžovatel z toho, že žalovaný se hodlá vyjadřovat k otázkám, o kterých vede správní řízení, a to ještě před vydáním svého rozhodnutí. Snaha žalovaného prostřednictvím odborného vyjádření podle § 127 o. s. ř. řešit otázky významné pro řízení, které sám se stěžovatelem vede, porušuje dle stěžovatele zásadu legality a je zneužitím zákonných pravomocí žalovaného coby správního orgánu. V této souvislosti stěžovatel taktéž poukázal i na koordinovanost postupu žalovaného a společnosti České Radiokomunikace a.s., neboť oba využívají poradenství a odborných výstupů CRS Economics s.r.o. a oba sdílí stejný zájem na výsledku správního řízení a na poskytování citlivých informací o průběhu správního řízení, které žalovaný neposkytuje ani stěžovateli samotnému coby účastníkovi správního řízení.

[6] Krajský soud po provedeném řízení dospěl k závěru, že podaná žaloba není důvodná. Uvedl, že pokud žalovaný v přípisu uvádí, že soud „...může ... využít odborných znalostí ... [žalovaného] ... v oblasti soutěžního práva požádat jej o odborné vyjádření...“, jde o slib či nabídku vyjádření pro případ, že žalovaný bude o takové vyjádření požádán, který nevybočuje z rámce podávaného z § 127 odst. 1 o. s. ř. ani ze čl. 15 odst. 3 nařízení Rady (ES) č. 1/2003. Uvedený slib či nabídka dokonce ani nevyužívá výslovného oprávnění zakotveného v čl. 15 odst. 3 uvedeného nařízení spočívajícího v poskytnutí vyjádření „z vlastního podnětu“, tedy bez žádosti soudu. Žalovaný, pokud by hodlal městskému soudu součinnost poskytnout, by ji tedy mohl poskytnout i bez toho, že by ji předem sliboval či nabízel, a bylo by vylučně na daném soudu, jak s ní v civilním soudním řízení, které vede, následně naloží, aniž by mohl jakýkoli soud ve správním soudnictví do takového procesu zasahovat. Žaloba tak dle krajského soudu nemůže být důvodná již proto, že přípis žalovaného není v žádném ohledu nezákonným.

pokračování

[7] Nadto krajský soud dospěl k závěru, že přípis žalovaného stěžovatele do jeho práv ani fakticky nijak nezasahuje a zasáhnout nemůže - tedy nikterak jej na jeho právech přímo nezkracuje. Z textu přípisu totiž neplyne, jak konkrétně (tj. i do jaké míry podrobností) se žalovaný ve věci vyjádří, zda se tak stane v průběhu vedení správního řízení před žalovaným (tedy ještě před skončením věci rozhodnutím) a především zda se tak vůbec stane. Nadto z takového slibu vyjádření neplyne ani to, k jakým otázkám by se měl žalovaný vyjadřovat, pokud by si takové vyjádření soud vyžádal. Má-li stěžovatel obavy z tendenčnosti případného vyjádření, která má být založena shodným zájmem žalovaného a toho, kdo se náhrady škody proti stěžovateli v rámci soukromoprávního sporu domáhá, pak podstatné je, že dosud žádné vyjádření žalovaný neposkytl. Obavy stěžovatele jsou tedy obavami pouze pro případ, že toto vyjádření bude skutečně poskytnuto (což v tuto chvíli ještě není), a tedy nejde o argumentaci proti samotnému přípisu žalovaného, v němž je nezákonný zásah spatřován, nýbrž až proti vyjádření, jehož vydání podle stěžovatele teprve hrozí.

[8] Má-li stěžovatel obavy z toho, že vyjádření, bude-li vůbec poskytnuto, bude poskytnuto před rozhodnutím žalovaného ve věci samé, pak opět nejde o argumentaci v tom směru, že by stěžovatele zkracoval na jeho právech již samotný přípis žalovaného, nýbrž nejvýše, že jej může krátit až samotné vyjádření, bude-li vydáno. Navíc jde o obavy, které by se mohly účinně projevit v argumentaci stěžovatele proti využití takového případného vyjádření v rámci řízení před městským soudem (případně před soudem vyšší instance, založí-li na tomto případném vyjádření městský soud své závěry a bude-li mít na základě obsahu takového případného vyjádření stěžovatel v řízení před soudem za to, že jde o vyjádření tendenční). Bude totiž otázkou pro soudy rozhodující soukromoprávní věci, v níž bude takové případné vyjádření poskytnuto, jak je budou hodnotit (vyžádají-li si je vůbec).

[9] Krajský soud proto s ohledem na výše uvedené důvody neshledal žalobu stěžovatele důvodnou, a proto ji podle § 87 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

II.

Shrnutí argumentů obsažených v kasační stížnosti

[10] Proti shora označenému rozsudku krajského soudu podal stěžovatel u zdejšího soudu včasnou kasační stížnost, a to z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[11] Rozsudek stěžovatel napadl v celém jeho rozsahu, a to z důvodů tvrzeného nesprávného posouzení právních otázek krajským soudem a nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů napadeného rozhodnutí.

[12] Nesprávné právní posouzení věci spatřuje stěžovatel v tom, že krajský soud při posuzování namítaného zásahu nepřihlédl k věcně rozdílnému charakteru jednotlivých forem součinnosti žalovaného a postavil svůj závěr stran zákonnosti zásahu na prostém konstatování, že právní řád obecně poskytuje základ pro součinnost mezi žalovaným a soudem. Stěžovatel však nespatořoval nezákonnost zásahu v tom, že žalovaný coby správní orgán nabídl soudu *obecně* svou součinnost, ale že mu aktivisticky nabídl součinnost v podobě dle § 127 o. s. ř., tedy v podobě zpracování odborného vyjádření (postaveného

naroveň posudku znalce) ke skutkovým otázkám významným pro řízení a majícím potenciál být v daném řízení důkazním prostředkem.

[13] Právně nesprávné jsou dle stěžovatele též závěry krajského soudu, že zásahem žalovaného nedošlo k bezprostřednímu zkrácení jeho práv, neboť údajně není zřejmé, jakou povahu by mělo vyjádření žalovaného, co by bylo jeho obsahem apod. Dle názoru stěžovatele je nepochybné, že nabídkou zpracovat vyjádření dle § 127 o. s. ř. žalovaný vyjádřil svůj jednoznačný záměr a připravenost vyjádřit se odborným způsobem ke konkrétním skutkovým otázkám, jež řeší coby správní orgán v rámci správního řízení vedeného se stěžovatelem. Vzhledem k tomu, že žalovaný není oprávněn poskytovat v daném řízení součinnost dle § 127 o. s. ř., není ani oprávněn takovou součinnost nabízet. Stěžovatel je proto toho názoru, že z uvedených skutečností bezpochyby vyplývá, že již došlo k nezákonnému zásahu a že v případě neposkytnutí ochrany reálně a bezprostředně hrozí pokračování nezákonného zásahu žalovaného a prohloubení újmy na jeho právech.

[14] Krajský soud dále dle stěžovatele prohloubil nesprávnost napadeného rozsudku také tím, že se věcně nezabýval tvrzeními o existenci skutečností nasvědčujících koordinovanému postupu mezi žalovaným a protistranami stěžovatele v rámci souvisejících soudních řízení, ani v tomto směru nereflektoval na jím uplatněné důkazní návrhy. Krajský soud v dané souvislosti dospěl k závěru, že „zákulisi“ předmětného správního řízení není třeba blíže zkoumat, neboť jde o otázku, která by měla být řešena v rámci probíhajícího civilního řízení před městským soudem, popřípadě v rámci řízení o námitce podjatosti proti konkrétním úředním osobám žalovaného. Vzhledem k tomu, že krajský soud v rámci napadeného rozsudku nezohlednil všechny relevantní skutečnosti tvrzené stěžovatelem a neprovedl důkazy navržené k prokázání těchto skutečností, je jeho rozsudek co do svých nosných důvodů neúplný a tedy nepřezkoumatelný.

[15] Stěžovatel má též za to, že i úvaha krajského soudu stran subsidiarity zásahové žaloby je vzhledem ke specifickým okolnostem případu nesprávná. Závěry krajského soudu by dle stěžovatele mohly být maximálně podkladem pro zamítnutí žaloby v rozsahu bodu II. žalobního návrhu, jímž se domáhal, aby soud žalovanému uložil povinnost zdržet se zpracování odborných vyjádření dle § 127 o. s. ř. týkajících se otázek, jež jsou předmětem správního řízení vedeného pod sp. zn. S109/2011/DP. Argumentace subsidiárním charakterem činnosti soudu v rámci řízení o zásahové žalobě však dle stěžovatele v žádném případě není namístě ve vztahu k bodu I. žalobního návrhu, kterým se stěžovatel domáhal pouhého určení, že přípisem žalovaného ze dne 17. 10. 2012, č. j. ÚOHS-19409/2012/830/JNo, bylo nezákonně zasaženo do jeho práv. Ze všech výše uvedených důvodů proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

Shrnutí vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se domnívá, že krajský soud v napadeném rozsudku posoudil zákonnost předmětného přípisu správně a v nezbytných souvislostech, když se zabýval možnostmi žalovaného předkládat svá vyjádření a stanoviska jak z pohledu českého, tak i evropského práva a shledal, že žalovaný je s odkazem na čl. 15 odst. 3 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 oprávněn poskytovat vyjádření i

pokračování

bez žádosti soudu, a tedy bez toho, že by mohl jakýkoli správní soud do takovéhoho úkonu zasáhnout.

[17] Stěžovatel dle žalovaného při zdůrazňování rozdílů mezi režimem daným zákonem o ochraně hospodářské soutěže, resp. nařízením Rady (ES) č. 1/2003, a režimem vyjádření dle § 127 o. s. ř. opomíjí skutečnost, že nezákonnost, jíž se dovolává a jež dle něj musí být nutně důsledkem postupu dle § 127 o. s. ř., je v tomto případě konstrukt ryze hypotetický, neboť bez ohledu na to, na jaké ustanovení žalovaný v předmětném přípisu odkazuje, je věcí civilního soudu, jakou formou a zda vůbec žalovaného o vyjádření požádá. I v režimu dle § 127 o. s. ř. je nadto opět na civilním soudu - a v rámci civilního řízení ve značné míře i na stěžovateli samém - jaké otázky budou žalovanému pro vyjádření před tímto soudem položeny, a v neposlední řadě je rovněž na civilním soudu a opět ve značné míře na procesních stranách, jak budou odpovědi na otázky soudu vykládány, jak budou závěry žalovaného v civilním sporu důkazně podporovány či vyvraceny, atd. Předmětný přípis sám o sobě proto dle žalovaného nezákonnost neimplikuje.

[18] Žalovaný dále upozorňuje, že stěžovatel ani v kasační stížnosti neuvádí, čím konkrétně zasáhl do jeho práv přímo předmětný přípis. Argumentace stížnosti brojí pouze proti stěžovatelem dovozovanému nepřijatelnému obsahu vyjádření žalovaného v civilním řízení. Ve vztahu k předmětnému přípisu stěžovatel pouze konstatuje, že „*vzhledem k tomu, že žalovaný není oprávněn poskytovat v daném řízení součinnost dle § 127 o. s. ř., není oprávněn takovou součinnost nabízet*“. Z tohoto konstatování však nevyplývá to, co by mohlo být ve věci podstatné, a sice že již sama „*nezákonná nabídka*“ skutečně do práv stěžovatele relevantní intenzitou přímo zasáhla.

[19] V souvislosti s námitkou, že krajský soud neprovedl všechny důkazy navržené stěžovatelem, žalovaný uvádí, že napadený rozsudek sice nezohlednil všechny skutečnosti, které stěžovatel ve své žalobě tvrdil, avšak s tím, proč je nezohlednil, stejně jako s tím, proč k nim neprovedl dokazování, se krajský soud v napadeném rozsudku dostatečně vypořádává. Nejde tedy o rozhodnutí v tomto směru nepřezkoumatelné, když ani tvrzení ani důkazní návrhy nezůstaly napadeným rozsudkem opomenuty.

[20] Pokud pak krajský soud odkazuje na subsidiární povahu zásahové žaloby, činí tak až ve vztahu k obavám stěžovatele z případného vyjádření žalovaného, a tedy ve vztahu k bodu II. žalobního petitu. Tímto hypotetickým vyjádřením se přitom soud zabývá až počínaje závěrem deváté strany rozsudku a až od této části napadeného rozsudku odkazuje na jiné možnosti ochrany práv stěžovatele. Ani v této části proto žalovaný neshledává nezákonnost napadeného rozsudku, a proto navrhl, aby zdejší soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Shrnutí repliky stěžovatele

[21] Stěžovatel v reakci na vyjádření žalovaného setrval na svém stanovisku, že předmětné jednání žalovaného bylo zásahem, ke kterému tento nebyl s ohledem na své postavení vyšetřujícího orgánu ve správním řízení se stěžovatelem oprávněn a který měl bezprostředně negativní dopad na jeho veřejná subjektivní práva. Dle názoru stěžovatele se tedy jednalo o nezákonný zásah ve smyslu příslušných ustanovení s. ř. s.

V.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[22] Stěžovatel se včas podanou kasační stížností (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) domáhá přezkumu rozhodnutí krajského soudu, které vzešlo z řízení, jehož byl účastníkem (§ 102 s. ř. s.), jeho kasační stížnost splňuje zákonné náležitosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.) a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto neshledal žádné důvody pro nepřipustnost kasační stížnosti.

[23] Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel ve své kasační stížnosti uplatnil. Neshledal přitom v dosavadním řízení vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[24] Kasační stížnost není důvodná.

V. A.

K tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí

[25] V první řadě je nutno konstatovat, že není dán důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Rozhodnutí krajského soudu je plně srozumitelné, je z něho patrné, o čem a jak bylo rozhodnuto, a důvody rozhodnutí jsou v něm uvedeny způsobem nenechávajícím jakýchkoli pochyb o jejich logické nerozpornosti. Řízení před soudem nebylo stíženo žádnou vadou. Odmítl-li se krajský soud zabývat tvrzeními stěžovatele o existenci skutečností nasvědčujících koordinovanému postupu mezi žalovaným a protistranami stěžovatele v civilním soudnictví, nelze jeho postupu nic vytknout. Krajský soud dospěl k závěru, že stěžovateli je pro takový případ poskytována možnost ochrany již ve správním řízení prostřednictvím § 14 odst. 2 správního řádu, resp. v rámci soudních řízení před městským soudem. Na tomto hodnocení nemohlo již ničeho změnit případné věcně posouzení argumentace stěžovatele týkající se podjatosti žalovaného vůči jeho osobě. Odůvodnění rozhodnutí (§ 54 odst. 2 s. ř. s.) se musí nepochybně vypořádat s jednotlivými tvrzeními účastníků, nelze však žádat, aby se soud věcně, podrobně a jednotlivě vypořádal i s těmi tvrzeními, která se z hlediska argumentace jeho rozhodnutí jeví nepodstatnými. V takovém případě postačí, vypořádá-li se soud s tvrzeními dostatečným odůvodněním jejich nepodstatnosti z hlediska použité argumentace (za předpokladu, že tato nepodstatnost není zcela zjevná), což krajský soud v posuzované věci učinil. Odůvodnění jeho rozhodnutí proto přiměřeně splňuje náležitosti § 157 odst. 2 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s.

V. B.

Právní posouzení věci

[26] Žalobou proti nezákonnému zásahu se může podle ustanovení § 82 s. ř. s. bránit každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo.

pokračování

[27] Pod pojem zásahu ve smyslu legislativní zkratky uvedené v § 82 s. ř. s. lze podřadit velké množství faktických činností správních orgánů, k nimž jsou různými zákony oprávněny. Jde o úkony neformální, pro které mohou a nemusí být na úrovni jednoduchého práva výslovně stanovena pravidla, např. faktické pokyny (typicky v dopravě), bezprostřední zásahy (při ohrožení, při demonstraci, příkazy ke zjednání nápravy), zajišťovací úkony atd. Jedná se tedy o úkony, které nejsou činěny formou rozhodnutí, ale přesto jsou závazné pro osoby, vůči nimž směřují. Tyto osoby jsou povinny na jejich základě něco konat, nějaké činnosti se zdržet nebo nějaké jednání strpět, a to na základě jak písemného, tak i faktického (ústního či jinak vyjádřeného) pokynu či příkazu.

[28] Řízení o ochraně před nezákonným zásahem je subsidiární formou soudní ochrany ve správním soudnictví (§ 85 s. ř. s.). Jedná se tak o sběrnou kategorii zajišťující ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob jen v těch případech, kdy jiná obrana nepřichází v úvahu.

[29] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 - 65 (publ. pod č. 603/2005 Sb. NSS, rozhodnutí zdejšího soudu jsou rovněž dostupná na internetové adrese www.nssoud.cz), uvedl, že „ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. je důvodná tehdy, jsou-li - a to kumulativně, tedy zároveň - splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování „zásahu“ (6. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.“ (Šestá podmínka byla v důsledku novelizace soudního řádu správního provedené s účinností od 1. 1. 2012 vypuštěna.)

[30] Kasační soud po posouzení předložené věci neshledal žádný důvod odchýlit se od názoru krajského soudu vysloveného v napadeném rozsudku, když dospěl k závěru, že v projednávané věci nebyla pro konstatování nezákonnosti zásahu splněna hned druhá a třetí z výše uvedených podmínek, tj. nejednalo se o zásah, jenž by byl nezákonný, a současně stěžovatel ani v důsledku zásahu žalovaného nebyl nijak zkrácen na svých právech. Jakkoliv totiž zákonodárce počínaje 1. 1. 2012 rozšířil podmínky přípustnosti zásahové žaloby (§ 85 věta za středníkem s. ř. s.), předpokladem důvodnosti žaloby na určení nezákonnosti zásahu je i nadále to, že se předně musí o nezákonný zásah vůbec jednat.

[31] Pokud krajský soud konstatoval, že v daném případě existoval zákonný rámec k tomu, aby žalovaný přislíbil svoji součinnost městskému soudu, a že tento rámec k poskytnutí součinnosti nebyl překročen ani samotným obsahem uvedeného přípisu, neshledává zdejší soud na tomto závěru nic nesprávného či nezákonného. V souladu s § 127 odst. 1 o. s. ř. „závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, vyžádá soud u orgánu veřejné moci odborné vyjádření.“ V tomto směru proto Nejvyšší správní soud nespatřuje v postupu žalovaného žádné pochybení, pokud ve svém přípise nad rámec požadovaného městským soudem, výslovně na toto ustanovení poukázal. V dalším řízení je však, jak správně uvádí i krajský soud, na městském soudu, jak s touto informací naloží, a zda vůbec o toto posouzení žalovaného požádá. Učiní-li tak, nepochybně se tím stěžovateli otevře možnost právní obrany v předmětném soudním

řízení, když bude mít zákonem přiznané právo vyjádřit se ke všem důkazům provedeným soudem v řízení, jehož je účastníkem. Mimoto bude mít nepochybně možnost poukázat i na irelevantnost provedených důkazů s ohledem na tvrzenou tendenčnost postupu žalovaného.

[32] Tato možnost právní obrany je klíčová pro samotné posouzení důvodnosti žaloby stěžovatele, když řízení o nezákonném zásahu dle §§ 82 až 87 s. ř. s. má pouze subsidiární charakter (viz výše). Kasační soud má přitom ve shodě s názorem krajského soudu za to, že efektivní prostředky soudní ochrany jsou stěžovateli zajištěny jak v průběhu správního řízení před žalovaným, tak i v řízeních o náhradu škody před městským soudem, a to ať už ve formě námitek podjatosti či námitky nezákonnosti získaných důkazů.

[33] Pokud pak stěžovatel namítá, že argumentace subsidiaritou zásahové žaloby může být důvodná pouze v případech, kdy se žalobce nedomáhá toliko určení, že zásah byl nezákonný, lze s ním nepochybně souhlasit, neboť toto tvrzení má nepochybně oporu v § 85 s. ř. s. Jeho námitce však přesto nelze vyhovět, když z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela jednoznačné, že důvodem zamítnutí žaloby stěžovatele nebyla subsidiárnost řízení o nezákonném zásahu dle § 82 a násl. s. ř. s., nýbrž skutečnost, že krajský soud neshledal přípis žalovaného nezákonným.

[34] Nejvyšší správní soud považuje rozhodnutí krajského soudu za zcela vyčerpávající a přesvědčivé a nenalezl žádný důvod, který by mohl vést k jeho případnému zrušení. Pokud totiž stěžovatel namítá, že se krajský soud zabýval nabídkou součinnosti pouze v obecné rovině, nelze s ním souhlasit. Krajský soud se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval všemi možnostmi postupu žalovaného v případě vyhotovení předmětného posouzení, přičemž s ohledem na existující zákonný rámec (a to nejenom § 127 o. s. ř., nýbrž i § 20a odst. 3 písm. e) zákona o ochraně hospodářské soutěže a čl. 15 odst. 3 nařízení Rady (ES) č. 1/2003) dospěl k závěru, že případná právní kvalifikace je věcí soudu a nikoliv žalovaného. Stěžejním pro posouzení zásahu žalovaného tak pro krajský soud bylo zhodnocení konkrétního obsahu nabízeného vyjádření, tj. nikoliv předkládané hodnocení žalovaného. Po provedeném posouzení pak krajský soud dospěl k závěru, že předmětný přípis nevybočuje z rámce ani jednoho z výše uvedených ustanovení, a proto není nezákonný. V tomto postupu zdejší soud neshledává žádnou vadu a naopak má za to, že krajský soud plně respektoval prioritu materiálního obsahu případného vyjádření před jeho formou či nabízenou právní kvalifikací a zajistil tak vyšší standard ochrany práv stěžovatele.

[35] Zdejší soud se ztotožňuje i s názorem krajského soudu, že argumentace stěžovatele nesměřuje ani tak proti samotnému přípisu, ale proti případnému vyjádření, které by mohlo být vyhotoveno v budoucnu. Bude-li však stěžovateli žalovaným v dalším řízení před městským soudem do práv skutečně zasaženo, případně bude-li mu hrozit vznik újmy v důsledku nezákonného zásahu, právní řád stěžovateli nepochybně poskytuje dostatek prostředků právní ochrany, jimiž se případnému zásahu bude moct bránit.

[36] Jak v řízení před krajským soudem, tak ani v kasační stížnosti přitom stěžovatel neuvedl jediný důvod, který by prokazoval, že ho na jeho právech přípis žalovaného mohl jakkoliv skutečně zkrátit. Taktéž z tohoto důvodu proto zdejší soud neshledal důvod vyhovět jeho kasační stížnosti. Za dané situace proto soudu nezbylo nic jiného než kasační stížnost stěžovatele jako nedůvodnou zamítnout.

pokračování

Závěr a náklady řízení

[37] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji jako nedůvodnou zamítl.

[38] Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[39] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, takže mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 28. května 2013

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu